

FOCOLAREJOURNAAL
Rocca di Papa, 18 november 2017

Het doel: een verenigde wereld

(inhoud)

1. Opening en groeten

- met lied van Eudo en Reydibel en telefoongesprek met Valencia, Venezuela

2. In gesprek met de gen in Castelgandolfo en Manilla

- met groeten van de gen in de zaal en de gen van Manilla

3. Cordoba, Argentinië – Een dobbelsteen die de dag verandert

Wat hebben een schoolhoofd en een bisschop gemeen? Een spel dat katalysator wordt om nieuwe contacten op te bouwen of contacten te herstellen.

4. Telefoongesprek met Barcelona, Spanje

5. Grottaferrata, Italië - Giulio e Pina: elke dag opnieuw van elkaar gaan houden ...

Een huwelijk kan onverwachte uitdagingen in petto hebben, Giulio en Pina weten dat maar al te goed. Tweeëntwintig jaar geleden, op een dag als alle anderen heeft een beroerte alles van het ene moment op het andere verandert. Hier een stukje van hun levensverhaal.

6. Telefoongesprek met Man, Ivoorkust

7. Nieuwsbericht uit Wallis en Futuna

8. Carlo Casabeltrame: op reis... om relaties op te bouwen

Uit een interview van Marco Aleotti - Rocca di Papa 2017.

9. Davao, Filippijnen – Vriendschap in plaats van videogames

Als Lani het probleem van veel kinderen van de verslaving aan videogames gewaar wordt besluit ze actie te ondernemen. Samen met Alvin en de gemeenschap van het Focolare benutten ze hun talenten. Zo ontstaat het voetbalteam van Bukas Palad.

10. Chiara Lubich: Het doel een verenigde wereld

Groet van Chiara bij gelegenheid van het twintigjarig bestaan van de genbeweging - Castel Gandolfo, 2 februari 1987.

11. In gesprek met de gen en Maria Voce (Emmaus) in Castel Gandolfo

- met interview aan twee gen en aan Emmaus

12. Afsluiting

1. OPENING EN GROETEN

(Eudo Rivera, Reydibel Mesa e Virginia Ferrer: venezuelaans lied “Alma Llanera”)

Eudo: Hola Todos! Goiedag aan iedereen, van iedereen vanuit de hele wereld, vooral van Amerika en van Venezuela. Bedankt Virginia die gedanst heeft, bedankt Reydibel die gespeeld heeft. Zoals jullie begrepen zullen hebben zijn wij alle drie Venezolanen en we wilden jullie groeten zoals we dat bij ons graag doen, met onze muziek.

Dus welkom allemaal bij het focolarejournaal. Ik ben Eudo Rivera. Meer dan 20 jaar ben ik leraar geweest, missionaris en pastoor in Venezuela in de grensstreek tussen Venezuela en Colombia, bij een inheemse stam, de Wajoe.

Sinds enkele jaren woon ik hier in Rome in een priesterfocolare en hier zijn ook mijn huisgenoten aanwezig die ik jullie voor wil stellen.

We zijn met Venezuela begonnen want juist vandaag viert men in de stad waar ik vandaan kom, Maracaibo, het feest van Maria van Chiquinquirà, dat is een groot feest. Hier kunnen jullie zien wat er binnenkort gaat gebeuren op het plein van de basiliek waar het feest gehouden wordt. Een speciale groet aan Maracaibo.

Zoals gewoonlijk doen we tijdens het focolarejournaal verschillende plaatsen aan. Mijn land Venezuela, maakt al enkele jaren een moeilijke periode door met confrontaties, geweld en protesten... zoals jullie misschien zullen weten. Door deze situatie is er een schaarste van voedsel, medicijnen en andere dingen, dus het leven wordt steeds moeilijker.

Nu zullen we contact hebben met Ofelia, die woont in de “Colinas de la Guacamaya” periferie van de stad Valencia... Ciao Ofelia, hoe gaat het daar!

Ofelia Torres de Molina: Ciao!

Eudo: Wat mooi je te horen, Ofelia!

Ofelia: Ook voor mij, voor ons hier!

Eudo: Ik zie jullie voor me. Ik kan me nog goed de warmte en schoonheid herinner die ik ervaren heb toen ik twee jaar geleden bij jullie was en in jullie gemeenschap prachtige momenten heb beleefd, want jullie zijn werkelijk mensen van verschillende religieuze overtuigingen, en ook uiteenlopende politieke opvattingen maar één enkele gemeenschap. Wat kan je ons vertellen?

Ofelia: Het is niet eenvoudig om oplossingen te vinden voor de problemen die we hier in Venezuela doormaken, zoals de voedsel-, kleding- en medicijnen schaarste. We hebben de woorden van Jezus “Geef, dan zal je gegeven worden” heel present en kunnen die elke dag in praktijk brengen.

Als iemand niets te eten heeft dan delen we het pak rijst dat we hebben, net als de medicijnen en alles wat we ontvangen op duizenden manieren... En alles circuleert onder degenen die het het hardst nodig hebben, zonder onderscheid... Iedereen denkt aan de ander, het leven circuleert en de gemeenschap groeit...

Dit jaar heeft het tijdelijk focolare ons weer nieuwe moed gegeven... temidden van het geweld en de precare situatie van iedere dag is de aanwezigheid van Jezus in ons midden als een brandende vlam, die aantrekt en hoop geeft aan velen. Ciao!

Allemaal: Ciao!

Eudo: Bedankt Ofelia, Deze hoop hebben jullie nu ook aan ons doorgegeven.

We nodigen jullie uit om jullie indrukken en groeten te sturen via WhatsApp naar het nummer: 0039-34 28 73 01 75, of te schrijven naar het adres: collegamentoch@focolare.org en op de pagina Facebook: CollegamentoCH.

2. IN GESPREK MET DE GEN IN CASTELGANDOLFO EN MANILLA

Eudo: Nu gaan we naar Castelgandolfo, naar het Mariapolicentrum, het bijeenkomstencentrum van de focolarebeweging. Paolo Balduzzi is daar voor ons: Wat is er daar gaande Paolo?

Paolo: Ciao Eudo, ciao allemaal! We zijn hier op het Mariapolicentrum in Castelgandolfo op een steenworp afstand van Rome, waar 180 jongeren van de focolarebeweging, de gen, uit veel landen van heel de wereld voor enkele dagen bijelkaar gekomen zijn om samen te werken voor een belangrijk evenement, het Genfest 2018.

We zullen straks nog meer over het Genfest vertellen, maar ik ben hier vanmiddag al aangekomen en heb enkele van de jongeren leren kennen. Ik wil jullie er een paar van voorstellen, er zijn hier bijvoorbeeld drie jongeren die komen uit?

Salem: Uit Syrië, we zijn Salem, Asil en Nadir.

Paolo: Drie jongeren uit Syrië, het is niet zo vanzelfsprekend om die hier te hebben uit dit land wat zo verscheurd is, ook al is het een prachtig land. Dus bedankt voor deze groet en welkom hier in Castel Gandolfo.

En hier is Michel uit Mali, het is voor jou de eerste keer dat je op een internationaal congres komt hier, hè? Je zei het me al voordat de camera's er waren.

Michel: Ja ik ben Michel uit Mali, en het is de eerste keer dat ik op een internationaal gen congres ben.

Paolo: Heb je het Focolare in jouw land leren kennen?

Michel: Ja, ik heb het Focolare in mij land leren kennen en het heeft mijn leven veranderd!

Paolo: Je leven is veranderd. Jij ook hartelijk welkom en bedankt.

Aan de huidskleur te zien lijkt het erop dat we nog meer oostwaarts gaan. Wie ben jij?

Laxman: Ik ben Laxman, uit Nepal.

Paolo: Uit Nepal, denk je eens in! De internationaliteit is hier echt rijkelijk aanwezig.

En verder heb ik aan Maria, uit Portugal, en Frantisek, uit Tsjechië gevraagd of ze ons kunnen uitleggen wat ze hier deze dagen aan het doen zijn? Frantisek, nu jullie er toch zijn kun je me zeggen wie jullie zijn en met hoeveel jullie zijn?

Frantisek: Nou Paolo, zoals je daarnet zei zijn we hier met 180 uit 41 verschillende landen uit alle werelddelen. We zijn alleen een vertegenwoordiging, ik ben bijvoorbeeld hier alleen uit Tsjechië, maar ik weet dat velen dit focolarejournaal via streaming volgen.

Paolo: Ja dat weet ik, en jij Maria, je kan me zeker bevestigen dat jullie in deze dagen hard aan het werk zijn, nietwaar?

Maria: Ja dat is waar, in deze dagen zijn we aan het onderzoeken wie wij jongeren vandaag zijn, wat onze uitdagingen zijn, wat we willen bereiken in deze wereld. Een van onze uitdagingen is om de cultuur van broederschap op te bouwen, en een onderdeel hiervan is juist dit Genfest waar we nu aan werken.

Paolo: Wanneer en waar wordt het Genfest gehouden?

Maria: Het wordt gehouden in Manilla, op de Filippijnen van 6 tot 8 juli. En iets waar we hier ook aan werken is wat we zullen doen nà het Genfest, we willen niet alleen bij Genfest stil blijven staan, maar we denken ook aan wat onze projecten en onze doelen zullen zijn na het Genfest, zes jaar na Genfest.

Paolo: Perfect! Dus ik herhaal om misverstanden te voorkomen: 6-8 juli in Manilla. Het Genfest voor het eerst in de Filippijnen, een evenement dat echt internationale draagwijdte heeft en dat zie je al aan het feit dat er onder de groep jonge mensen die hier, vanuit Rome, voor Genfest werken, Amin is, die Algerijn en moslim is, en Kyoko die Japanse en boeddhist is. Ook voor jullie zal het een beetje een speciale ervaring zijn om hier te zijn, toch?

Amin: Ja, we zijn erg blij om samen te werken voor het Genfest met de gen uit de hele wereld.

Paolo: Perfect. Dan zullen we later op de avond nog over het Genfest spreken, en jullie zien dat de verrassingen hier in Castel Gandolfo niet ontbreken, want achter mij zit Maria Voce, Emmaus, die we welkom heten. Het is de begroeting van deze zaal voor Emmaus; met Emmaus zullen we straks nog spreken wanneer we de betekenis van dit Genfest verder zullen verdiepen. Maar ondertussen hebben we gezegd dat we in juli naar Manilla zullen gaan, eigenlijk willen we er meteen een kijkje gaan nemen, en dat kan, dankzij de jongeren op de Filippijnen die ons zò begroeten.

Grace: Ciao Emmaus! Ciao allemaal! Hello!

Tutti: Mabuhay!

Grace: Ik ben Grace en ik ben hier met enkele gen van het secretariaat in de Filippijnen!

Op dit moment staan we naast het World Trade Center waar volgend jaar het Genfest zal worden gehouden.

Paolo: Op dit moment is er een groot evenement genaamd “the ASEAN-summit”, dus we kunnen daar nu niet naar binnen maar we wilden jullie echt even de locatie laten zien.

Grace: In deze dagen zijn druk in de weer voor het Genfest. We hebben in verschillende universiteiten, parochies en jeugdgroepen jongeren uitgenodigd van verschillende achtergronden. Daarbij hebben we zelfs de steun gekregen van bisschoppen uit de hele Filippijnen. Overal waar we over het Genfest vertellen, denken de jongeren na, hoe ze “over hun eigen grenzen heen” kunnen gaan en dat laat ons zien dat een verenigde wereld echt mogelijk is.

Paolo: Ook hebben we onlangs onze audities georganiseerd voor de artiesten, dat was heel spannend.

Grace: En wisten jullie dat je je al kan inschrijven? Dus voor degenen die willen...

En jij, Emmaus? Heb jij je al ingeschreven?

Onthoud dat je ons kunt volgen op onze verschillende sociale media-accounts, zodat jullie op de hoogte blijven.

Paolo: Volg ons op Facebook, Instagram, Twitter! Doe mee, samen vol enthousiasme voor het Genfest 2018! En vergeet niet de hashtag “#Beyond all borders” te gebruiken.

Allemaal:

(in tagalog) Kita-kits dito sa Manilla!: Tot ziens in Manilla

Genfest 2018 “Beyond all Borders!”

Eudo: Bedankt iedereen die werkt voor Genfest van de Filippijnen. Dank ook aan Paolo, bedankt Castel Gandolfo. Straks zullen we nog verder over het Genfest spreken.

3. CORDOBA, ARGENTINIË – EEN DOBBELSTEEN DIE DE DAG VERANDERT

Nu vraag ik jullie om even te kijken naar deze bak hier. Zien jullie die? Hij zit vol dobbelstenen. Deze dobbelsteen is een beetje bijzonder, misschien kent niet iedereen deze dobbelsteen, het is verbazingwekkend, het is een vredesinstrument aan het worden. Elke zijde heeft een boodschap, bijvoorbeeld: heb iedereen lief, deel vreugde en verdriet met iedereen. En je speelt met deze dobbelsteen op een heel eenvoudige manier. Je gooit hem en wat eruit komt moet je leven. Willen we het proberen? (gooit de dobbelstenen) Laten we eens kijken ... Hier "heb iedereen lief".

Jullie moeten weten dat ze in Cordoba, Argentinië, geprobeerd hebben een ommekeer teweeg te brengen met deze dobbelsteen. We gaan er naar kijken.

Fernanda Otero - Focolare: Drie jaar geleden zijn we begonnen nadat we beelden gezien hebben van de dobbelsteen van de vrede in Hongarije en we zeiden, waarom doen we dit niet hier in Cordoba?

We hadden de mogelijkheid via de instantie voor de rechten van kinderen en jongeren, om de periferieën van Córdoba te bereiken, waar we anders geen toegang toe hadden. Zo konden we het

voorstel van de dobbelsteen van de vrede brengen, om het te maken tot iets dat het volk voelt, niet alleen een symbool, maar ook een ervaring van iemand die het leeft.

(stemmen van onderwijzers en kinderen in een school)

Monica Pereyra - Directrice:

Een kind dat alle mogelijkheden heeft, hoeft je niets te laten zien, maar dat ontbreekt deze kinderen. Je moet ze alle kansen, alle mogelijkheden laten zien die ze hebben. We moeten daar zo aan werken dat ze kunnen beseffen wat het belang van hun leven is, van hun wezen, van hun lichaam.

Er zijn er die de school al hebben afgerond. Ze kiezen verschillende wegen, we hebben hier kinderen gehad die nu al op de universiteit zitten, jongens die een formele baan hebben, maar we hebben ook kinderen die andere paden gegaan zijn. Zo zijn er twee kinderen die door de politie neergeschoten zijn in verschillende voorvallen.

Als je bijvoorbeeld denkt aan Lucas, de eerste die geschoten is en zijn jongere broer, ze hebben hun gebreken, maar je denkt er niet aan dat zij stelen of slecht zijn... je denkt aan hun streken, hoe zij op school waren en dat was mooi. Maar we konden niet veel doen, en nu zijn ze niet meer hier... dus, we hebben nog heel wat te doen.

Het is niet gemakkelijk om in al deze situaties voor de vrede te werken. Dan ga je opnieuw overwegen hoe onze vorming moet zijn. En toen gaf de dobbelsteen van vrede ons die mogelijkheid, te kunnen weten waar we waren en waar we naartoe wilden, en die wees ons de weg en dat was belangrijk.

Dat daar een grote dobbelsteen staat, is omdat we iets voor ogen moeten hebben om te zeggen: kijk, daar werken we voor, als we niet richting vrede gaan, dan kijken we als spelers van dit spel, hoe komt het toch dat de vrede vandaag in diggelen viel.

Ricardo Seirutti - Hulpbisschop van Córdoba:

Toen Fernanda en Willem van het Focolare me die dobbelsteen gaven, had ik die op mijn bureau, en om een beetje te kijken welk effect het had, liet ik de mensen de dobbelsteen gooien.

Eens in de week, elke woensdag, kwamen we bijelkaar voor het bisdomberaad, en één dag zei ik: ik neem hem mee om te zien wat er gebeurt. Toen zeiden ze: laten we hem gooien. En ik zei tegen hen: "maar iedereen moet hem gooien, het is persoonlijk". We gooiden hem. Daarna kwam het idee om hem ook te gooien vòòr de vergadering, omdat we immers samen gaan werken. Waarom gooien we de dobbelsteen niet één keer en proberen we allemaal te leven wat er op staat, minstens gedurende de vergadering. "Ja, goed idee" zeiden ze. En je zag dat de dobbelsteen veel dingen heeft: ik heb iedereen lief, ik heb mijn vijanden lief. Waarheid die bij ons past (lacht).

Wat is er zo mooi aan die dobbelsteen? Zoiets simpels, zo eenvoudig dat onze houding en handelen gedurende een hele dag kan veranderen.

Dan zullen velen de dobbelstenen gooien en ze weten niet, dat wanneer er staat: "Ik heb iedereen lief" dat Jezus dat zei, maar ondertussen beminnen ze al, of zij het nu weten of niet. Dat is ook iets wat mooi is aan de dobbelsteen, dat het de dobbelsteen voor de vrede is. Nou, iedereen kan hem gooien en iedereen kan het leven, iedereen.

4. TELEFOONGESPREK MET BARCELONA -SPANJE

Eudo: Iedereen kan het leven, "Cualquiera lo puede hacer..." zei de bisschop. Ook al hebben we verschillende gedachten, verschillende visies op het leven, verschillende politieke posities. We hebben in deze dagen de berichten uit Catalonië, uit Spanje gevolgd. Contrasten die tot in de familie doordringen, of op het werk... ook in onze gemeenschappen...

We gaan nu naar Barcelona. Daar zou Josep Bofill moeten zijn, hij is de directeur van Ciutat Nova (Nieuwe Stad). Josep, hoe gaat het daar?

Josep: Heel goed. Ciao Eudo, ciao allemaal.

Bedankt voor deze gelegenheid om samen te kunnen delen en aan iedereen de genegenheid van alle gemeenschappen van de Beweging van Spanje uit te drukken! Wij bedanken jullie allereerst voor de vele boodschappen van eenheid die naar ons toekomen. We voelen dat we niet alleen zijn op deze zo delicate momenten.

De laatste paar maanden - voor en na het stemmen op 1 oktober over de onafhankelijkheid van Catalonië - zijn spannend geweest en hebben heel snel ons leven veranderd, onze referentiepunten.

De polarisatie door de media werkt niet echt mee en laat de gevoelens nog meer opspelen. Onder ons, in Catalonië en de rest van Spanje is er een grote verscheidenheid: Wie onafhankelijkheid willen, degenen die die niet willen, en velen er tussen in. De relaties onder ons zijn echt op de proef gesteld ... Tegelijkertijd, voelen we dat het een uitdaging is, een genade, een oproep ... om ons in te zetten en te getuigen van de eenheid in verscheidenheid die Chiara tijdens haar reis in Spanje in 2002 had voorgesteld om, om ons heen wat licht te bieden in deze context.

We zijn een weg van meer pure dialoog ingeslagen, oprechter, we staan meer open voor elkaar, voor de realiteit die ieder met zich meebrengt, zijn geschiedenis, zijn identiteit, zijn angsten. Een voorbeeld is het "#sonodialogo manifest", het resultaat van een diepgaande ervaring tussen vertegenwoordigers van de Beweging uit heel Spanje. Deze inspanning heeft geleid tot vele kleine ervaringen die jullie kunnen vinden op onze website en op Mariapoli.

Ik zeg jullie de waarheid, dat gaat niet vanzelf: soms voelen we de onmacht en de pijn, we zien dat wat er gebeurt een serieuze beproeving is, maar het verlangen om te blijven leven als broers en zussen, als

mensen van eenzelfde familie, als leden van eenzelfde sociale gemeenschap, is sterker. We rekenen op jullie om door te blijven gaan.

Eudo: Zeker, jullie kunnen op ons rekenen! Bedankt!

5. GROTTAFERRATA, ITALIË - GIULIO E PINA: ELKE DAG OPNIEUW VAN ELKAAR GAAN HOUDEN ...

Eudo: Soms gebeuren er dingen in het leven die we niet konden voorzien en die ons leven radicaal veranderen. En we kunnen er niets aan doen. Ogenschijnlijk kunnen we er niets aan doen? Een voorbeeld is de geschiedenis van Pina en Giulio.

Lied gezongen door Giulio: "..."

Giulio Ciarocchi: Ik zing niet meer omdat ik geen stem meer heb, maar vroeger zong ik altijd ...

Ik stond op met heel erge hoofdpijn, maar ik moest gaan werken. Een collega zei me; "Giulio, je bent niet in orde". Ik vroeg hem: "Waarom zeg je dat?" Hij bracht me naar de toiletten en zette me voor de spiegel. Hij liet me zien dat mijn mond aan die kant tot daar kwam, en aan de andere kant tot daar... Ik had daar niets van gemerkt, ik voelde niks.

In het ziekenhuis aangekomen zeiden ze me: "U ondergaat op dit moment een beroerte". En zo is het begonnen...

Pina Ciarocchi: Die morgen toen ik de deur dicht deed, nadat ik hem zo gegroet had, zei ik bij mezelf: "Wat een mooie man ben je toch tegen het lijf gelopen". Toen ik daarna een telefoontje kreeg van onze vriendin die met hem werkte, ben ik wel een beetje geschrokken, want het was nog niet duidelijk wat er gebeurd was. Met twee vrienden ben ik naar Rome gegaan en ze hebben me hem meteen laten zien. Hij was inderdaad niet meer die mooie man van die morgen, want de beroerte had heel zijn lichaam veranderd en daarom kostte het me ook moeite om hem te herkennen en in een seconde besepte ik dat ons leven zeker veranderde...

Toen ik hem zo veranderd zag vroeg ik me af: maar wie is deze persoon, want ik herken hem niet meer....

En toen, voelde ik alsof in mij, niet alsof! Ik voelde dat God me te hulp kwam, want we hadden altijd geprobeerd onderling... zoals het evangelie ons leert – Jezus in de ander te zien: en het leek me dat dat gebeven was... met andere woorden, hij was veranderd, maar die Jezus in hem niet, die leefde. – "Wat je aan de kleinsten van mijn broeders hebt gedaan, dat heb je aan mij gedaan"¹ dat bleef gelijk.

¹ Dal vangelo di Matteo, 25,40

Giulio: Ik kan mijn arm niet meer gebruiken, in feite heb ik hem niet meer, ik heb die wel, maar die beweegt niet, in het begin kon ik ook mijn linkerbeen niet meer gebruiken en toen heb ik langzaam een inzinking gekregen, want ik zag dat ik niet meer zo zou kunnen leven als ik voorheen deed.

Pina: er zijn 22 jaar voorbijgegaan en het waren geen gemakkelijke jaren, want we hebben elkaar elke dag weer opnieuw moeten leren kennen in die verscheidenheid die er was; want de plannen die we hadden konden niet doorgaan; Giulio had ook alles nodig. Ik herinner me dat ik met onze dochters ook uitprobeerde hoe het was om je met één arm aan te kleden om hem te kunnen helpen. Of we draaiden de dop los van de tube tandpasta, zodat hij met één ... we hebben als het ware moeten leren leven met deze beperkingen die er nu waren. Ik zou zeggen dat we ook hebben moeten leren om iedere dag opnieuw weer van elkaar te houden.

We hebben in deze jaren alle uitdagingen aan den lijve ondervonden: zal het ons lukken om samen te blijven? Om het "voor altijd" te beleven? Zal het ons lukken met onze kinderen? Nietwaar, Giulio? ...

Giulio: voor mij was het de radicale keuze voor de verlaten Jezus, samen met Chiara, en dat heeft me tot hier gebracht, altijd, zonder achterom te kijken naar zoals het voorheen was; ik heb daar niet meer naar gekeken, ik heb vooruitgekeken en niets anders, en ik heb erin geloofd...

Pina: wij hebben erin geloofd ...

Giulio: Ik heb gezien dat God me vooruit heeft geholpen in alles en hij heeft me nooit iets laten ontbreken. Hij heeft me de kracht gegeven om alles te doen...

Pina: ik herinner me dat één van onze dochters - toen je weer thuis was na vijf maanden ziekenhuis - een avond naar Frascati was gegaan met haar vrienden. Toen ze weer thuiskwam maakte ze me wakker en zei: "Vanavond heb ik in Frascati veel mensen in een rolstoel gezien, waren die er eerst niet, of zag ik ze niet?..."

Giulio: Ik had nog zeven jaar te gaan voor mijn pensioen. Toen kwam het probleem hoe ik dat zou moeten klaren om die zeven jaar te gaan werken, want tot op dat moment ging ik met de bus en de metro naar mijn werk. Wat heb ik gedaan? Ik heb het zo gedaan dat de Eeuwige Vader mij tegemoet is gekomen. Ik richtte me tot Hem en zei: "Jij weet het, ik moet doorwerken tot aan mijn pensioen, want ik heb mijn kinderen en ik moet doorwerken om ze te kunnen laten studeren, ik heb er drie". Een collega van mij ging iedere dag met de auto. Hij zei me: "Giulio; ik kom je elke morgen ophalen en breng je iedere dag weer naar huis." Zeven jaar lang heeft hij dat elke dag gedaan. Ik heb doorgewerkt en nu ben ik met pensioen, ik ben gerust. Ik zou een monument voor hem hebben opgericht!...

Pina: Het was bijvoorbeeld ook moeilijk om gewend te raken aan een ander ritme, want Giulio werd steeds maar langzamer en ik ben... eerder dynamisch.

Giulio: Zij zegt: schiet op, schiet op, vooruit, vooruit, we moeten gaan.

Pina: Maar dat is iets moois, want hij heeft mij dus moeten verdragen wanneer ik probeerde om hem sneller te laten gaan, en tegelijkertijd heb ik geleerd dat de liefde ook dit inhoudt, zo snel gaan als de ander kan.

Vrouwelijke stem buiten veld: [een toast uitbrengend] Op de Ciarocchi!

Allen: Op de Ciarocchi!

Giulio: Op ons allemaal!

Pina: Op onze vrienden!

Eudo: Ik ben er zeker van dat velen jullie zouden willen omhelzen. Sta me toe dat ik het doe uit naam van allen.

6. IN COLLEGAMENTO CON MAN, COSTA D'AVORIO

Eudo: Nu gaan we naar de Ivoorkust.

Vijfentwintig jaar geleden is dicht bij Man de Mariapoli Victoria begonnen.

Dus dagen van feest en dankbaarheid.

Voor deze gelegenheid zijn er delegaties gekomen uit Benin, Burkina Faso, Kameroen, Kenia, en zelfs uit Italië, Zwitserland en Frankrijk, met de aanwezigheid van religieuze en burgerlijke persoonlijkheden. Kortom geweldig feest!

Deze Mariapoli speelde een belangrijke rol tijdens de burgeroorlog, ze bevond zich juist op de frontlinie... En het is een ruimte van vrede en verzoening geworden.

Tchilalo, we willen samen met jullie feest vieren en naar de toekomst kijken. We luisteren naar je!

Tchilalo: Hier heerst een feest sfeer, iedereen is blij.

Het is waar! 2002 betekende een belangrijke etappe in het leven van Mariapoli.

De stad Man was een doelwit en alle inwoners vluchtten weg.

Ambassades raden de buitenlanders aan om het land te verlaten. Maar we wilden dicht bij het volk blijven op dit pijnlijke moment.

De Mariapoli stond voor een paar maanden open voor ongeveer 3000 mensen. Het was een oase van rust. In het ziekenhuis behandelden we de gewonden van de beide partijen die in strijd met elkaar waren... zowel christenen als moslims werden opgenomen ...

De conflicten zijn nog niet helemaal voorbij en we blijven vredesrelaties weven. Ook door middel van concrete werken: het ziekenhuis, de school, het sociale centrum ... elke dag passeren hier ongeveer 80 mensen uit de omgeving en de Mariapoli blijft een referentiepunt voor velen.

De vaste bewoners zijn ongeveer twintig van verschillende leeftijden en nationaliteiten, een getuigenis dat diversiteit rijkdom wordt.

Het feest zal morgen afgesloten worden met een plechtige mis uit dankbaarheid voor wat God in deze 25 jaar heeft bewerkstelligd.

Eudo: Bedankt!

7. NIEUWSBERICHT UIT WALLIS EN FUTUNA

Eudo: We gaan naar de Stille Oceaan naar de Eilanden van Wallis en Futuna, ze hebben ons deze rapportage gestuurd die lokale tv heeft uitgezonden en we zien die direct na de afsluiting van de VN-conferentie over klimaatverandering die plaatsvond in Bonn in Duitsland.

Speaker: Wallis en Futuna, een geheel van drie oude inheemse rijken op drie eilanden in de Stille Oceaan, ongeveer 4.000 km ten oosten van de Australische kust. Het terrein, ooit bebost met een ongelooflijke variëteit aan vegetatie, is nu bijna volledig kaal, met als gevolg ernstige problemen voor de stabiliteit van het terrein.

Het milieuprobleem is wereldwijd en immens. De effecten ervan bereiken ook plaatsen zoals deze, vaak voorgesteld als een aards paradijs. De bevolking is zich ervan bewust dat ze ook hun deel moeten doen, zoals we in deze beelden van het nationaal nieuws zullen zien.

Meisje: Ik zoek de conservenblikken uit die gescheiden moeten worden van de drankblikjes omdat die apart geplet worden om er weer andere van te maken. Plastic flessen gaan ook niet samen met plastic zakken en je moet de doppen van de flessen verwijderen, die vallen in dezelfde categorie als de zakken.

Vox1: Milieu acties zoals deze helpen om ziektes te bestrijden. Vandaag de dag hebben we verschillende ziektes waarvan we niet weten waar ze vandaan komen ...

Coletta: in Nieuw-Caledonië heb ik met mijn vrienden een vereniging voor het milieu opgezet.

Speaker: De handen uit de mouwen steken voor de natuur, maar dat niet alleen: de Focolare Beweging, initiatiefnemer van het project, wil mensen samenbrengen rondom dit probleem en tegelijkertijd de twee delen waarin het dorp is verdeeld, inclusief hun leiders, nader tot elkaar laten komen. Een idee dat met vreugde wordt verwelkomd door de leiders van Vailala.

Vox2: Sinds ik hoofd van het dorp ben, organiseren we regelmatig milieu-reinigings-dagen. Ik ben blij met het Focolare-initiatief. Ze geven hun tijd voor het schoonmaken van ons dorp en steunen deze actie: ons milieu beschermen en de sociale vrede opbouwen is essentieel.

Vox3: Het ideaal van de Focolare Beweging is om de eenheid op te bouwen en om dat te doen is het nodig jezelf in beweging te zetten, om concreet actie te ondernemen. Ook al verschillen we in traditie er is één ding dat iedereen in ons dorp en in andere dorpen bij elkaar brengt: het gebed. (we komen bijelkaar voor gebed). Dus kunnen we ook bijelkaar komen voor de activiteit die we momenteel doen.

Eudo: Bedankt jullie daar midden in de Stille Zuidzee!

8. CARLO CASABELTRAME: OP REIS... OM RELATIES OP TE BOUWEN

Eudo: In de afgelopen dagen hebben we feest gevierd voor Carlo, één van onze vrienden die hier aanwezig is. Hij is negentig geworden. Gefeliciteerd Carlo! Omdat Carlo, die Italiaan is, - uit Turijn, - vijftig jaar in Latijns Amerika heeft gewoond hebben we hem enkele vragen gesteld.

Carlo Casabeltrame: Het was altijd mijn droom om te reizen, de wereld te leren kennen, maar niet in hotels... ik haatte de hotels, ik wilde de wereld leren kennen en onder de mensen zijn, met de mensen werken, met de mensen leven, en uiteindelijk heb ik dit 50 jaar lang gedaan.

Ik kwam aan in Recife op de dag van Driekoningen 1962, we gingen naar de eerste Mariapoli van Garanhuns en dat was het begin van het avontuur....,- het was als in een film, zou ik zeggen - ... want deze trein die vanuit Recife vertrok om 300km af te leggen, deed er 16 uur over midden door de suikerrietvelden.

Allereerst deze Braziliaanse wereld die zo anders is. Er is ook een breuk geweest met de Piemonteese mentaliteit, die ik binnenin me had, ergens diep. Maar het was echt een ervaring, een rijkdom die ik geleerd heb aan te nemen.

Ik vond werk, een salaris dat ik nog nooit in mijn leven gezien had, dus met dit salaris huurden we een klein onderkomen.... in Buenos Aires en begonnen we dit avontuur. We zitten daar met z'n drieën, we nemen een kaart van Buenos Aires, 9 miljoen inwoners , 3 miljoen voor jou, 3 miljoen voor jou ... we hebben de stad in drieën gedeeld, en ik begon rond te wandelen als ik vrij was op zaterdag, zondag, hier en daar naar toe te gaan om te spreken - we kenden de taal niet - we bezochten een Italiaanse priester, enkele mensen.

Ik wilde graag reizen en ik heb gereisd. Ik legde zo'n 5.000 km per maand af..., in de bus.

Na 12 jaar Colombia – waar we 15 landen volgden, van Peru tot aan Mexico - 6 jaar in Chili.

Ik heb met heel velen nog contact, ik heb contact met Mexico, met Chili ... je kunt een vriendschapsband met een persoon niet zomaar afsnijden. Dus ik heb deze contacten nu via skype, e-mail, met de halve wereld, het is dus een buitengewone rijkdom voor mij geweest. (muziek en de tekst: "De gemeenschap van Colinas verwelkomt je, we zijn blij dat je er weer bent. Bedankt Carlo!")

Eudo: Carlo, iemand zoals jij is niet te stuiten. Bedankt en nog de beste wensen

9. DAVAO, FILIPPIJNEN – VRIENDSCHAP IN PLAATS VAN VIDEOGAMES

Eudo: Vaak gebeurt het dat we geblokkeerd raken als we een sociaal probleem zien. Soms weten we niet wat we eraan kunnen doen. Laten we gaan kijken wat Lani met een grote passie voor het voetbal gedaan heeft in Davao, in de Filippijnen.

Speaker We zijn in Davao (op het eiland Mindanao) één van de belangrijkste steden van de Filippijnen. Davao heeft als bijnaam “de stad van fruit en bloemen” maar het is ook een centrum van sterke spanningen. Het is de stad waar de huidige president van de Filippijnen, Rodrigo Duterte, als burgemeester met ijzeren vuist regeerde en waar verschillende groepen van islamitische separatisten opereren.

Vorig jaar nog veroorzaakte een bom op de markt 10 doden en meer dan 50 gewonden.

Het is in deze stad dat onze geschiedenis begint.

Lani Lee Justo: Ik ben Lani, een van de trainers van het voetbalteam van Bukas Palad.

Tekst op een zwart scherm

DE VOETBALTEAM VAN BUKAS BALAD IS GESTART ALS ANTWOORD OP EEN GROEIEND PROBLEEM VAN COMPUTERVERSLAVING ONDER DE KINDEREN

Speaker: Het is een heel normaal verschijnsel. Nadat de kinderen uit school komen blijven ze in een internet point hangen, waar ze de rest van hun dag verspelen.

Lani: de kinderen kwamen over het algemeen laat naar huis, hadden vaak weinig gegeten, omdat ze verslaafd waren aan de videospelletjes.

Ik vroeg me af: hoe kunnen we hen helpen? Wat voor maatschappelijk werk? Wat kunnen als gen voorstellen? Ik kon alleen maar voetballen verder niks; het was het enige sportieve wat me echt gelukkig maakte. De grootste uitdaging was geld, want ze hadden werkelijk niets. Ze waren zo broos, en we vroegen ons af: hoe zullen deze kinderen het doen in een competitie? Ze zijn zo mager, een zetje is genoeg om ze ondersteboven te lopen. Maar de kinderen lachten erom als dat gebeurde, want ze genoten, ze hielden van het spel.

Alvin Justo, trainer: Hier leren ze ook de waarde kennen en begrijpen van teamwork. Dat is één van de vele dingen die ze kunnen leren van deze teamsporten.

Lani: Maar we denken er niet alleen aan wat ze leren als ze spelen. Zo eenvoudig is het niet. We denken er ook over hoe het met het gezin gaat, of ze genoeg te eten hebben...

.... We kunnen geen authentieke relaties opbouwen alleen maar als trainers. Relaties bouw je op door ervaringen die je deelt, uitdagingen die je samen aangaat; op die manier bouw je duurzame relaties op.

Wij zijn niet de enigen die het team van Bukas Palad gevormd hebben. Dat is de hele gemeenschap, inclusief de ouders van de kinderen, die ons elke dag ondersteunen, door eten te brengen niet alleen voor hun eigen kinderen, maar voor heel het team.

Mary Sol Alvero: Wat ik leuk vind bij voetbal is dat je met je vrienden kan spelen. We maken ook nieuwe vrienden van andere plaatsen.

Rhea Badar: Lani en Alvin leren ons veel dingen. Nu spelen we beter. Ik heb zelfdiscipline geleerd, en om vriendelijk te zijn en beter met mijn vrienden om te gaan.

Lani: Ik hou van voetbal en dezelfde passie wil ik doorgeven aan de kinderen. Want deze passie heeft richting gegeven aan mijn leven.

Ik zie mezelf in hen terug, wanneer ze ervaren dat ze groeien, wanneer ze nieuwe dingen leren, wanneer ze uitdagingen aangaan. Daarom wil ik dat ze doorzetten en werkelijk hun doelen bereiken.

Eudo: ; Het initiatief van Lani wordt gesteund door het centrum Bukas Palad-, dat is Tagalog en betekent: "Open handen".

Bukas Palad is al meer dan 30 jaar in verschillende plaatsen op de Filippijnen actief met veel initiatieven met een sociale achtergrond. Het zijn projecten van de Vereniging Aktie Nieuwe Gezinnen: AFN onlus, die in 49 landen, vele andere projecten op afstand steunt voor 11.000 kinderen. <http://www.afnonlus.org/>.

Een andere van de operationele takken van de Focolarebeweging is de AMU, Vereniging voor een Verenigde Wereld, een NGO, die momenteel 35 ontwikkelings-samenwerkingsprojecten implementeert in 32 landen, hun site is: www.amu.it.eu

Door de AFN en AMU te steunen kunt u concreet gehoor geven aan de oproep van paus Franciscus voor de Werelddag voor de Armen.

Nu we het er toch over hebben, we hebben een boodschap gekregen van de gemeenschap van Porto Rico: De gemeenschap van Porto Rico stuurt een heel speciale groet op een moment dat we langzaam bijkomen van de verwoesting veroorzaakt door de orkaan Maria. Bedankt voor de gebeden en hulp die we hebben ontvangen voor onze broeders."

Eudo: Jullie bedankt voor het bericht!

10. CHIARA LUBICH: HET DOEL: EEN VERENIGDE WERELD

Eudo: Er is wie niet weet waar hij heen moet, of wie te laat komt, of wie er niet komt. Het is belangrijk om de blik op het doel te richten, het doel van het leven.

Chiara herinnert ons daaraan. Ze zei dat tegen de jongeren van de beweging, de gen. In de video-beelden die we nu zullen zien richt Chiara zich tot de gen, in 1987, ter gelegenheid van twintig jarig bestaan van de genbeweging.

Chiara Lubich: Ik ben niet gekomen om een lange toespraak te houden, maar vooral om jullie te groeten. Deze keer kon ik niet ontbreken, want dit jaar vieren we, zoals jullie weten, het twintig jarig bestaan van de gen-beweging, en twintig jaar is veel, want velen van jullie zijn nog niet eens twintig jaar oud.

Twintig jaar geleden ontstond de genbeweging. Wat betekent dat genbeweging? Wat is er ontstaan? Wat ontstond is de tweede generatie van de Focolare Beweging [...] Kortom, de Heer heeft ons een heel

groot charisma gegeven [...] Wat wil dat zeggen: een charisma? Een groot geschenk van de Heilige Geest. De Heilige Geest had hard gewaaid op duizenden manieren, en we voelden de behoefte, de noodzaak om die geest door te geven aan de volgende generatie; de geest door te geven, zonder er iets aan te veranderen, er iets van af te doen. En dat hebben we symbolisch gedaan, twintig jaar geleden, in de vorm van een vlag, we hebben onze vlag doorgegeven, want een vlag betekent alles, het betekent een hele traditie, een geschiedenis, een cultuur, enz. en daarom, ook de idealen. [...]

En om het in twee woorden samen te vatten, hebben we aan de ene kant van de vlag geschreven: "Mijn God, mijn God, waarom heb Je mij verlaten", de verlaten Jezus, als middel, als methode, als alles, om het doel te bereiken dat aan de andere kant was geschreven: "opdat allen één zijn", dat was het doel: om een verenigde wereld te bereiken. [...]

Nu na deze twintig jaar zullen we meerdere Genfests in de wereld zien. [...] Het lijkt wel als heel veel vuurwerk dat de lucht in wordt geschoten. Maar het is geen vuurwerk, het is echt vuur, echt vuur van de liefde van God, dat de lucht in wordt geschoten om God eer te brengen en veel mensen te overtuigen, om aan veel jongeren te laten zien dat God waarachtig is, dat God levend is, dat je voor Hem kunt leven. [...] en daarom is het nodig dat we opnieuw onze toewijding en trouw aan de Verlaten Jezus verklaren. Als jullie zouden afsluiten [...] met een nieuwe toewijding aan de verlaten Jezus, dan zou dat echt de bloem in het knoopsgat zijn.

Want gen, dankzij Hém loopt de Verrezene nu door de straten, loopt Hij in jullie door de straten. De Verrezene is Jezus. Hij loopt door de straten, Hij overtuigt en trekt mee. Hij trekt mee en laat het vuil - dat wat niet goed is - achter, als een fris beekje dat alles aan de kant laat liggen wat niet kan worden meegenomen door de helderheid van het beekje. Op die manier. Als jullie de verlaten Jezus beleven dan komt ook het doel van het "allen één" dichterbij.

Een gen heeft me eens gevraagd: [...] "Een verenigde wereld, geloof je daar echt in?" Hoe kan ik daar niet in geloven als het een God is geweest die dat aan God vroeg? Jezus die de Zoon van God is, vroeg het aan God, Hij vroeg het dus aan zichzelf, daarom kan God geen nee zeggen. En wat ik altijd denk is dat de geschiedenis in Gods hand is, Hij is degene die de dingen leidt. [...] en dus moeten we wel geloven in de verenigde wereld. [...]

Neem het charisma dat jullie ontvangen hebben, dat jullie stukje bij beetje doorgegeven wordt, [...] deze stukjes van het charisma, neem die allemaal, om dit charisma helemaal compleet door te kunnen geven aan de volgende generaties, als jullie alles in handen zullen hebben, dan zullen wij er niet meer zijn, en is het jullie beurt om dit charisma door te geven aan volgende generaties.

Dus wat beloof ik jullie? Wat kan ik jullie beloven? Ook door de ervaring die ik heb, niet alleen met de Gen-beweging, maar ook met de andere bewegingen, dat jullie wonderen zullen zien, de wonderen van Gods genade, want God is met ons, God is onder ons, God is in ons midden en Hij is de Almachtige, de enige almachtige, de anderen zijn alleen maar een beetje machtig, maar ze zijn niet almachtig.

[...] en ik groet jullie nogmaals, ik beloof dat ik dicht bij ieder van jullie zal zijn, met jullie Jezus in het midden houd, met ieder van jullie, Maria weet hoe wààr dat is, zodat jullie daar altijd op kunnen rekenen. Leef gelukkig, brengt het geluk, laat iedereen begrijpen dat God vreugde is! Ciao gen!

11. VERBINDING MET DE GEN EN EMMAUS MARIA VOCE OP HET MARIAPOLICENTRUM VAN CASTELGANDOLFO

Paolo: Hier, in Castel Gandolfo, hebben deze woorden van Chiara een speciale weerklank, want ook al zijn ze 30 jaar geleden uitgesproken, moet ik ook persoonlijk zeggen dat ze heel actueel zijn, niet alleen voor wat we hier in Castel Gandolfo meemaken in deze dagen, maar ook voor wat de Genfest 2018 voor zoveel jonge mensen in de wereld kan betekenen. Ik ben hier naast Emmaus gaan zitten en naast andere jongeren, gen, vanuit de hele wereld en ik zou graag wat dieper ingaan op dit Genfest. En ik begin bij Giuseppe. Giuseppe, je bent Italiaans, toch?

Joseph: Ja.

Paolo: Giuseppe, in 2018 zullen we geschiedenis schrijven omdat het eerste Genfest zal zijn dat buiten Europa zal worden gehouden, waarom juist in Manilla? Waarom Azië?

Giuseppe: Nou! Ten eerste, omdat 60% van de jongeren van de wereld in Azië woont, dus als we daarheen gaan, betekent het voor ons wijzen naar de toekomst, streven naar de universele broederschap en proberen zoveel mogelijk mensen te bereiken, daarom in Azië.

Paolo: Jullie hebben een onmiskenbare titel gekozen voor dit Genfest: "Over alle grenzen heen", dat wil zeggen over de grens gaan, over de grenzen heen. Maar ik zou graag een beetje meer willen begrijpen: is het gewoon een slogan, een mooie slogan of zegt het nog iets meer?

Joseph: Natuurlijk is het meer! Zeker! Misschien is 'over alle grenzen heen gaan' juist één van de grootste uitdagingen waarmee wij jongeren te maken hebben. Wanneer we spreken van 'over alle grenzen heen gaan', bedoelen we persoonlijke grenzen overschrijden, zoals vooroordelen, maar ook sociale grenzen, zoals culturele diversiteit. Dus we willen juist deze grenzen overschrijden, zodat die ons niet meer verdelen, maar een gelegenheid zijn om ons te verenigen en op het Genfest willen we die verenigde wereld laten zien die al bestaat.

Paolo: Een verenigde wereld die al bestaat. Op dit moment Emmaus is het jouw beurt.

Ik kan niet anders dan beginnen met je die vraag te stellen die ze je zonet vanuit Manilla gesteld hebben: Heb je je al ingeschreven voor het Genfest?

Emmaus: Zeker! Heb ik me al ingeschreven, zeker.

Paolo: Dus je gaat erheen?

Emmaus: Zeker! Als God wil natuurlijk, als er niets onverwachts gebeurt. Maar ik denk het wel.

Paolo: Hier drukt het applaus alle vreugde uit.

Emmaus, zoals we gezien hebben is dit een afspraak die jongeren op de voorgrond plaatst. Maar voor ons allemaal, waarom zou het Genfest ons op een of andere manier moeten interesseren?

Emmaus: Intussen wil ik van dit moment gebruik maken om de jongeren echt te bedanken, omdat ze ons de moed laten zien die ze hebben om naar Azië te gaan voor dit Genfest, waar ze van plan zijn om 10.000 jongeren bij elkaar te brengen en misschien wel meer, daar is moed voor nodig. Het lijkt me een moedige daad die een antwoord is van de jongeren van vandaag op de oproep die Chiara al sinds de jaren '60 gedaan heeft toen ze zei: 'Jongeren van de wereld verenig je. En deze oproep klinkt nu nog steeds, niet alleen voor de jongeren, de jongeren zijn de promotoren, maar voor al diegenen die Chiara gevolgd hebben. Waarom zouden we aan deze oproep gevolg moeten geven? Omdat Chiara ons een doel heeft gegeven - zoals we net hoorden – het doel van de verenigde wereld. En dat is nog niet bereikt. En de eerste generatie alléén is het niet gelukt om dit te bereiken, en ook de tweede generatie zal dat niet alléén kunnen, omdat het een ontzettend hoog doel is. Dus daar zijn meerdere generaties voor nodig.

Dus het Ideaal van een verenigd wereld moet doorgegeven worden van generatie op generatie en de generaties samen, allemaal verenigd, kunnen proberen dat doel te bereiken door die stappen te zetten die zij kunnen op dit moment. Dit lijkt mij het belangrijkste.

Dus ik zou willen zeggen dat Genfest niet een zaak is voor jongeren, het Genfest is een zaak die ons allemaal aangaat, ons allemaal. Daarom wilde ik me inschrijven en daarom wil ik er naar toe gaan en ik hoop dat we met velen zullen zijn.

Paolo: Laten we eens kijken of ik het goed begrijp: zelfs al kunnen we logischerwijs niet allemaal naar Manilla gaan, werken we allemaal voor Genfest?

Emmaus: Absoluut! Ik zou het iedereen willen zeggen, maar serieus, hè! Misschien denkt iemand, maar ik zit in een slotklooster, wat kan ik nou doen? Bid! Het gebed is heel belangrijk voor het Genfest. Of een andere kan zeggen: maar ik ben ziek, ik kan niet ... biedt je lijden aan, om aan God de genades te vragen die nodig zijn voor al die jongeren die er zijn en voor de hele wereld, want er zullen niet alleen de jongeren zijn die daar zijn, ook over de hele wereld zal er veel te doen zijn voor Genfest. Dus laten we allemaal de schouders eronder zetten. De één kan helpen voor de ontvangst, de ander kan de jongeren helpen voor de voorbereiding van hun programma, een ander kan een economische bijdrage leveren voor de jongeren die niet kunnen deelnemen omdat ze niet de financiële middelen hebben, jullie kunnen zoeken naar sponsors. Misschien hebben we zelf niet veel geld maar kennen we iemand die meer heeft, en als we erover vertellen, kan die persoon misschien helpen. En zo doen wij allemaal ons deel, alles wat nodig is. Het Genfest is van mij, van ons.

Paolo: Schitterend! Dus het Genfest is van ons. Bedankt, Emmaus, omdat je ons een prachtige opdracht geeft die we allemaal samen oppakken.

Emmaus: Allemaal samen, allemaal samen, en we brengen die allemaal samen verder. En we zullen daar allemaal samen zijn, ook al kunnen er maar 10.000 mensen fysiek aanwezig zijn. Maar vanuit de hele wereld, allemaal samen.

Paolo: Bedankt, Emmaus.

En laten we dan nu gaan kijken hoe dat zit met onze bijdrage aan het Genfest, hoe kunnen we die leveren? Kiara, jij komt uit de Filippijnen, precies vanuit het land waar het Genfest gehouden zal worden, wat kunnen we in deze acht maanden doen om samen te werken om samen naar het Genfest toe te leven?

Kiara: Precies. Zoals Emmaus zei, niet alleen voor ons jongeren, maar voor ons allemaal. Er zijn dus veel dingen die we kunnen doen, maar er zijn er drie die we willen.

Ten eerste: het lokale Genfest. We kunnen het Genfest lokaal doen, of lokaal organiseren door bijvoorbeeld te bidden voor vrede. Of door concrete acties uit te voeren daar waar we zijn.

Ten tweede zou het geweldig zijn als alle gemeenschappen samen zouden kunnen komen om één of meerdere jongeren naar de Filippijnen naar Manilla te sturen om deze prachtige ervaring van het Genfest mee te maken.

Ten derde: zoals jullie zien: het T-shirt. Jullie kunnen het hier kopen. Als je nog vragen hebt, kun je die stellen aan jullie "point-person" [referentiepersoon] waar jullie zijn. In alle zones hebben we al van alles voorbereid.

Paolo: Dan is er ook een internetsite, toch?

Kiara: Exact: y4uw.org/Genfest

Paolo: perfect. Dit applaus drukt de instemming van de zaal uit en van ons allemaal om mee te doen aan dit project. En op dit punt kan ik niet anders dan mijn T-shirt nemen, jullie zien het hier. Ik hoop dat het mijn maat is, maar anders ruil ik het in, ik zal het betalen, dat beloof ik, dat is mijn eerste bijdrage voor het Genfest.

Dank aan alle jongeren hier. Dank aan Emmaus, werk ze, voor ons allemaal, niet jullie allemaal, maar ons allemaal voor dit Genfest. Ik herinner jullie: de site is y4uw.org/Genfest

En vanuit Castel Gandolfo een grote groet aan iedereen! Bedankt!

12. AFSLUITING

Eudo: We zijn aan het einde van dit focolarejournaal gekomen. Maar ik wil graag nog een bericht met jullie delen dat bij ons is binnengekomen. Het komt uit Polen: "Prachtige ervaringen vanavond, heel erg bedankt, Kardinaal Francis Kriengsak en bisschoppen van de verschillende Kerken van Katowice in Polen."

We willen heel graag iedereen bedanken die met hun verhalen hebben bijgedragen, met hun ervaringen, met allerlei bijdragen, de economische bijdrage die we hebben ontvangen na het vorige

focolarejournaal. Weet dat er geen enkele was die te klein was, zelfs niet die van wie een kopje koffie minder heeft genomen, heel erg bedankt! (Applaus)

En voordat we elkaar groeten, wil ik jullie nog ergens blij mee maken. Ik heb hier in mijn handen een prachtig boek: "Parole di Vita", "Woorden van leven" verzorgd door Fabio Ciardi. Het is het eerste boek van een serie met 14 delen over de werken van Chiara Lubich. Het bevat 350 Woorden van Leven, geschreven door Chiara van 1944 tot 2006. Op 23 november zal het in de boekhandel staan in het Italiaans, hier in Italië uiteraard, dus een grote vreugde om het aan te kunnen kondigen ...

En met dit prachtige bericht groeten we elkaar. Het volgende focolarejournaal is op 24 februari 2018.

Gracias a todos!